

REPORTY Z KONCERTŮ / SLADE A XIII.STOLETÍ

Pohled do zákulisí jedinečného koncertu SLADE

Jihlavské listy 22. červen 2001

Pro čtenáře Jihlavských listů: exkluzivní reportáž o třech dnech prožitých se skupinou Slade
Mnohé z toho, co se nyní dočtete, bývá stejně či obdobně i pro jiné megakoncerty. Před veřejností však intrikánské zákulisí šoubyz~nysu bývá záměrně skryto. Ze strachu o přerušení toku dalších výdělků, ze strachu z dlouhých prstů lidí, kteří se šoubyznysem zabývají. Přečtěte si pravdivou reportáž o třech dnech prožitých se "Slejdy".

Uspořádat koncert a ještě ke všemu zahraniční kapely se zvučným jménem, a tudíž ne právě lacinou, není vůbec jednoduché. Jihlavské listy se však rozhodly na Vysočinu dovézt skutečně excelentní kapelu. Podle jednoznačně kladných ohlasů se to podařilo.

Předkapelou bude XIII. století

Vystoupení skupiny na pódiu před lačnými fanoušky je vyvrcholením mnohaměsíční mravenčí práce řady lidí. Většinu kapel lze dohledat a objednat prostřednictvím agentury. Počátky zrodu nádherného sobotního koncertu lze datovat do zimních měsíců, kdy JL oslovily Pragokonzert, který přes zahraniční agenturu skupinu Slade objednal. Je nutné vybrat firmy pro stavbu podia, zvuku i světél. Možnosti nejsou velké vzhledem k termínové přehluštěnosti koncertů v celé republice v

měsíci červnu. Odmítáme nabídky Interkoncertu a dalších firem a saháme k firmě Rental a Music Data z Velkého Meziříčí. Čas nám dá za pravdu, že to byl velmi šťastný krok, v opačném případě nám chybná volba mohla "zlomit krk".

Rozbíhá se reklamní kampaň, která informuje o koncertu a lidem z Vysočiny po letech přibližuje skupinu Slade. To vše v Jihlavských listech, všech okresních novinách kraje, celostátním tisku, Rádiu Vysočina, Frekvenci 1, stovky plakátů postupně v několika vlnách zaplavují Vysočinu...

Chystáme anketu, která má určit předkapelu Slejdům. Z devatenácti přihlášených vybíráme pět a připravujeme malou generálku na Slejdy koncert pěti kapel ve Velkém Beranově. Z chyb, které se mohou na koncertu vyskytnout, se můžeme přece poučit. Koncert se odehraje 19. května, vítězí jihlavská formace XIII. století. Nyní je před námi megakoncert Slade.

Slejdi mi vzali půl roku života

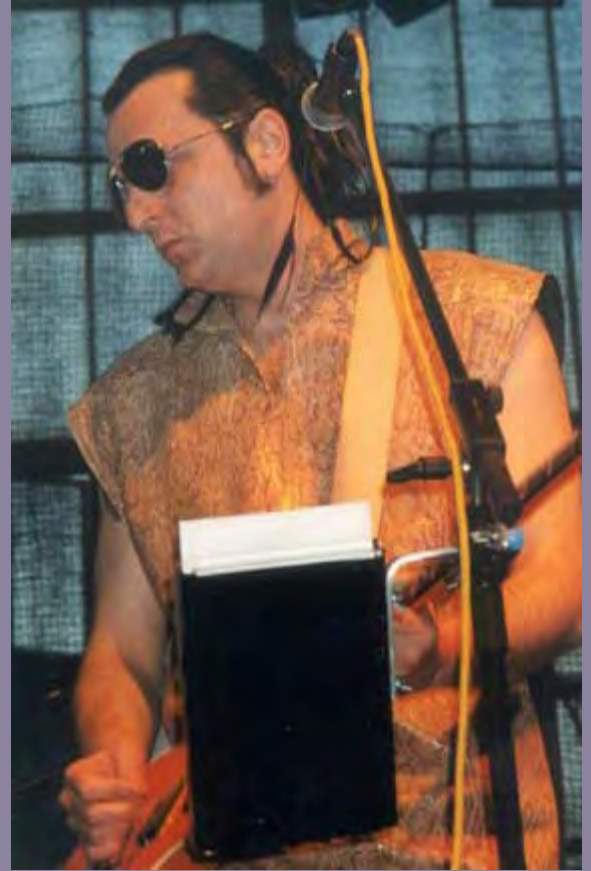
Kde se ubytují, jak je budeme přemísťovat, chránit? Kde bude tiskovka, kdy zvuková zkouška, kdy a kde raut? Jaký program Slejdům vytvořit? Faxy se předhánějí po linkách mezi Prahou a Jihlavou a naopak. Od "problémů" se skupinou se přechází k "problémům" na stadionu. Kdo bude prodávat vstupenky, kde občerstvení, jak přeměnit šatny určené pro hokejisty na šatnu pro účinkující, jak zajistit jejich ochranu, jak jejich "neviditelný" průchod do zákulisí, kam umístit předkapelu, s ochrankou se doladuje značení lidí vpuštění do haly, do zákulisí a do všech prostor.

"Slejdi mi vzali půl roku života," říká jedna z organizátorek a přiznává, že několik dnů již nemůže spát. Obava, aby vše klaplo, dostupují k vrcholu pár dnů před příletem skupiny. Chodí se spát pozdě v noci, pokud se ležení s rotujícími myšlenkami, aby se na něco nezapomnělo, dá spánkem vůbec nazvat. Soukromý život jde stranou, v hlavě zůstává místo jen pro myšlenky týkající se koncertu.

S českým agentem jsme si do oka nepadli

Pátek: Napětí vrcholí den před příletem. Čtyřicetihodinový den už dávno nestačí. Ranní rozdělení úkolů a na víc není čas. Ostatní se vyřizuje mobilními telefony při jízdě na letiště. Ačkoliv vyjždíme s dvouhodinovou rezervou, po dopravním chaosu v Praze přijždíme do naší objednaného VIP salonku na letišti s pouhým čtvrt hodinovým předstihem.

Z Anglie přiletí čtyři členové Slade, jejich zvukař a tour manažer. Ze

Švédska již dříve přicestoval Anders, manažer Slejdů. Do skupiny, která rozšiřuje doprovod kapely, se přičleňuje jejich "osobní agent" Robert Porkert se svou sekretářkou a řidičem Zdeňkem Zahradníkem, pražským bodyguardem chránícím kupříkladu Phila Collinse nebo herce Jean-Claud Van Damma. Postupně vcházejí do námi objednaného VIP salonku a bez náznaku pozdravu dávají najevo, kdo je tady pánem. Porkert je zároveň předsedou představenstva agentury Interkoncerts, která kupříkladu organizovala i koncert AC DC na

Strahově. Viditelně si se všemi třemi nepadáme do oka. Porkert nám již v týdnu zkomplikoval situaci, kdy z pozice osobního agenta Slejdů pro Českou republiku nařizuje, o co se máme starat a o co ne. Nesmlouvavý až drzý tón nám jasně naznačuje, s kým máme tu čest. Ačkoliv máme smlouvu s Pragokonzertem a ten přímo se švédským manažerem, Porkert si snad díky svému arogantnímu jednání vyhrazuje právo zasahovat do našich předchozích úmluv.

Až později zjišťujeme, že Interkoncerts v ČR dosud zařizoval řadu koncertů Slejdů, nyní osloveni nebyli a "polívčičku" si nepřihřáli ani stavbou podia či aparatury na koncert v Jihlavě. Proč by tedy měl mít zájem o zdárný chod celé akce na Vysočině? Není výhodnější Slejdům a nejen jim dokázat, že pokud koncert nezařizuje jeho firma, nebude vše klapat?

Všichni vyrážíme na Vysočinu

Přilet, srdečné přivítání s kapelou a přeprava do hotelu. Část kapely jede v tmavém Mercedesu s Porkertem, druhá část ve velkém voze s řidičem Zahradníkem. Následuje vůz Ivo Letova, uměleckého ředitele Pragoncertu, spolu se Švédem. Náš vůz v Praze přibírá šéfa ochranky V.A.N. Group International Security, Viktora Nikolajeva, rodilého Kanadana, který se svým ruským jménem zažívá řadu nedorozumění. I on pracuje jako bodyguard a na svém kontě má výčet různých osobností včetně známého Arnolda Schwarzeneggera. V.A.N. Group bude po bezpečnostní stránce zajišťovat hladký průběh celého koncertu. Po cestě nám poskytuje řadu cenných rad.

Zástupce Pragokonzertu i Porkert z Interkoncertu se pochopitelně dobře znají, stejně jako oba "ochránci" Zahradník a Nikolajev. Oba se viditelně příliš v lásce nemají, to se ostatně v den koncertu doslova a dopísmene potvrdí.

Sraz si dáváme až před Jihlavou u čerpací stanice OMV. Cestu do hotelu Rustikal známe jen my, proto po chvíli oddechu vyrážíme jako první. Vůz Porkerta s polovinou kapely zabloudí sotva vyjedeme a do Rustikalu přijíždí s téměř hodinovým zpožděním.

Hádka s osobním agentem Porkertem

Večer v hotelu vrcholí série problémů s Porkertem, který si arogantním způsobem uzurpuje právo o všem rozhodovat. Nastává velmi ostrá a hlasitá výměna názorů o tom, kdo má zde rozhodující slovo. Ačkoliv má Pragokonzert uzavřenou smlouvu se švédským manažerem Slejdů, Porkert hrozí změnami v předem schváleném programu.

Pokouší se o to večer, kdy s viditelným potěšením a jediným účelem překazit cokoli, co se domluvilo, naprosto přeškrtná celý program. Dezorientovaného vedoucího kapely Slade přesvědčuje o tom, že je nutné program změnit. Ke slovu přichází zástupce Pragokonzertu, který vše řeší se švédským manažerem. Tvrdé jednání s Porker-tem a vymezování si pravomocí vrací program do původní podoby. Por-kert se svou sekretářkou nasupeně odcházejí. Jeden nesmysl se Porkertovi přece jen podaří prosadit: po sobotní snídani v 11 hodin bude oběd v Jihlavě již ve 12.30, teprve po ní bude tiskovka s novináři a ne naopak, jak jsme navrhovali v programu my a jak to bylo předem odsouhlaseno. Ještě v noci nás Porkert napadá, že jsme nezajistili předem domluvený počet pokojů. Vše řešíme na recepci, kde mu dokážeme, že se mylí. Porkert to řeší po svém prstem ukáže na rozpis a zapichne ho do jména švédského manažera: "Ten k nám nepatří, ten je věcí Pragokonzertu. Takže máte o pokoj méně." Jelikož jsme počítali se vším a objednali pro všechny případy o jeden pokoj navíc, dáváme mu ho. Anders druhý den nechce věřit svým uším: "Opravdu to řekl? To skutečně není možné," kroutí hlavou.

Pije se jen voda a čaj

Zkažený večer nám vynahrazuje povídání se členy kapely, příjemnými, normálními lidmi. Dave Hill po skleničce vína odchází do pokoje, ze kterého se neustále line hudba, do které si chvílemi polohlasem zpívá, baskytarista Dave odchází také, zpěvák Steve a bubeník Don zůstávají. Bavíme se po zbytek večera, noci a část rána. Naše překladatelka je skvělá a s pochopením s námi do rána vydrží. Spát se jde po čtvrté. Don po celou dobu téměř bez přestání kouří a pije pouze minerální vodu, Steve zase jen samé čaje s mlékem. Sobota: V šest nula nula přijíždí na zimní stadion kamion s podiem a technikou. Dvacítka kluků vše přemístuje na plochu, na které se do tří hodin odpoledne musí zbudovat celé podium se vším všudy pro zvukovou zkoušku. Přijíždí ostatní členové ochranky VAN group, oblékají si modrá trička s nápisem a rozmístí se podle předem dohodnutého plánu. Večer, těsně před koncertem, pak usměřňují řidiče kapely Z. Zahradníka, který chce kohosi provést bez lístku. Na konci koncertu zhodnocujeme jejich práci jako naprosto perfektní a profesionální.

Za čekání na tiskovce může Porkert

Slejdí v den koncertu vstávají později, na Steva, který vstal těsně před dvanáctou čekáme, a odjíždíme na oběd o pět minut později. Nika Atrium v Jihlavě je bezvadně připraveno, novináři ale musí být "odsunuti" do jiné místnosti a čekají. Večer změněný termín tiskovky se pochopitelně dozvědět nemohou, takže musí kvůli Por-kertovi nesmyslně hodinu a půl čekat. Během oběda náš "odborný poradce" P. Těšínský v angličtině vyzpovídá pro JL Dave Hilla. Právě Dave jako milovník klobouků od nás dostane klobouk pošíty Jihlavskými listy. S úsměvem s ním pózuje fotografům a pečlivě ho po celou dobu pobytu ochraňuje.

Po tiskovce přichází zvuková zkouška. Porkert hledá, na čem by nás mohl "dostat" pro neplnění smlouvy. Vše potřebné včetně podia, zvuku, světel, šaten, v klidu kontroluje sám Dave Hill, po chvíli vše ukazujeme příjemnému blondatému švédskému manažerovi Andersovi, Porkert si vše kontroluje znovu a sám.

Hudba je náš život Don usedá za bubny a halu ohluší decibely. Hudba je Donův život, po havárii, ze které se dosud úplně nezotavil, může pít jen vodu a jí saláty. Život bez hudby? "Ne," kroutí hlavou, "to si neumím představit." Na tiskovce i při zábavě spíše mlčenlivý, ale působí skromně a je až překvapivě pozorný. Dělal se mu puchýře od paliček, proto za bubny usedá v rukavicích a "mlátí" do nich se zavřenýma očima vši silou. Přiznává se, že hraje tak energicky, že už za bubny třikrát om-dlel.

Přidávají se kytary obou Davů v kapele, vyladuje se zvuk, chystají světla. Zazní kytara Steva s černými brýlemi. Usměvavý člen Slade s bravurním hlasem, chytrými myšlenkami a tolerantními názory. "Není jen americká hudba," říká večer, "mám CD s krásnou bulharskou. Vždyť neznáme spoustu muziky," a jmenuje Rusko.

Po zkoušce se Slade odjíždí do Rustikalu převléknout a Dave Hill navíc před koncertem absolvovat masáž krku a zad.

Koncert Slade a jejich šou začíná

Se čtvrt hodinovým zpožděním kvůli nepříjemně svítícímu slunci začíná koncert. Vystupuje XIII. století, přijíždějí Slejdi, vše složí do šatny, švédský manažer a Steve chtějí vidět předkapelu. Přicházejí zezadu podia a chvíli tu postávají. Stevovi se "třináctka" viditelně líbí, Švéd říká, že je dobrá, ale muzika pro něj příliš ponurá.

Z šatny skupina Slade postupně přicházejí rozporuplné informace. Prý by již chtěli začít a prý jsou rádi, že ještě nehrají, víc se setmí. XIII. století končí, představuje se. Těsně před devátou chodbou do zákulisí přicházejí Slejdi. Don si nasazuje speciální chránič zubů a jako první vybíhá na pódium. Vítá ho ohlušující řev, vbíhají ostatní, zazní první typicky slejdovské tóny, které zaplní stadion... KONCERT SLADE a jejich ŠOU právě začíná.

Koncert, jaký Vysočina ještě nezažila Publikum se rozehřívá a po čtrřehodině se kotel s rukama nad hlavou přidává zpíváním notoricky známých hitů. Radost ze hry z členů kapely jen čiší a atmosféra koncertu převyšuje vše, co dosud Jihlava zažila. Drobné konflikty s Porkertem, který vše donáší vedoucímu kapely Dave Hillovi, na klidu přidat nemohou a zdá se, že se Dave dostává do pohody až po chvíli v ohlušující atmosféře souznění tisíce lidí. Po tři čtvrtě hodině prožitě plné vydání energie z něj doslova crčí pot. Levá strana sedadel stojí a tleská do rytmu, lidé na ploše tančí a pětačtyřicátníkům vlnou oči.

Dave se poněkolkáté převléká do dalšího z úborů s typickým doplňkem klouboukem. Po více než hodině valícího se rocku několikrát proloženého mimo jiné Stevovou větou "Mam vas rad", kterou se učil v noci a ráno u čaje, koncert končí.

V červnu přichází vánoční přídavek

Zpocený Don s ručníkem vstává od bubnů a za burácení lidí všichni sbíhají z podia. Někdy odchází okamžitě pryč, tady setrvávají, protože vědí, že je dav nepustí. Dave Hill shání rychle zapalovač, ale nikdo ho v zákulisí nemá, volám na nedaleko stojícího a kouřícího Zd. Zahradníka, zda ho nemá on. Přichází a dává ho Daveovi. Slade se vrací na podium a s plaménkem zapalovače nasazují hit hitů My O My. Řidič odchází kouřit na venkovní plochu, kde jsou zaparkované dva vozy kapely.

My O My končí a Steve anglicky oznamuje, že na speciální přání zahrají co jiného než Merry Xmas Everybody. Oddechnu si, neboť jsme Slejdy o tuto baladu prosili, Dave však oponoval: "Teď v létě?" Poté, kdy ji na zvukovce zkuseli, věřili jsme, že o ni Jihlava nepřijde. Snad nejkrásnější píseň Slade v delší vánoční úpravě hřmí v červnu stadionem. Ze střední generace tu snad není nikdo, kdo by nezpíval. Koncert končí a mnozí litují, že nebyl delší.

Bodyguard Zahradník schytl pár facek

Ještě zní poslední tóny poslední písně koncertu, neboť jak Steve tvrdí, po Merry Xmas se nemůže hrát rock, nás Porkert vzrušeně volá. Šéf naší ochranky Viktor Nikolajev prý zmlátil a zkopal řidiče kapely Zahradníka!! Porkert křičí a chce okamžitě policii a exemplární vyšetření včetně trestu. S prvními odcházejícími lidmi nalézáme Viktora pokojně stojícího a Zahradníka s odřeným loktem, boulí na čele a dvěma škrábcemi. Snažíme se rozjitřenou atmosféru uklidnit, ale marně.

Co se vlastně stalo? V. Nikolajev chtěl po Zahradníkovi, aby poodjel s autem, které překázelo lidem v odchodu. Odpovědí je mu sprosté slovo, pak do něj Zahradník strčí. Podle Porkerta, který u incidentu nebyl, Nikolajev bezdůvodně napadl Zahradníka a na zemi ho skopal. Nikolajev po těchto slovech nevěřičně kroutí hlavou. Ptám se okolostojících lidí, jak to bylo doopravdy. Dávají za pravdu Nikolajevovi: "Ten řidič byl sprostý a jen ho provokoval," říká jeden z mužů, který incident přímo viděl.

Nikolajev i Zahradník se z Prahy dobře znají a nemají se v lásce. Šéf naší ochranky Nikolajev stojí bez sebemenšího škrábnutí a omlouvá se nám za nepříjemnost, Zahradník, ze kterého rázem povýšenost

vypršela, si sykavě drží odřený loket. Na místo přichází policisté a zjišťují prvotní informace, do všeho se míchá i sekretářka Porkerta, jejíž chování pak jeden z policistů označí za přinejmenším drzé. Nikolajev policistům na otázku, zda strčil do řidiče, jen němě kývne, Zahradník zapírá i sprosté slovo, které slyšeli i naši lidé z Jihlavských listů. Zbitý bodyguard demonstrativně odjíždí na pohotovost.

Plánovaný raut se téměř nekoná

Incident se Porkertovi hodí jako záminka a odmítá odvézt Slejdy na slíbený raut s pozvanými lidmi. Po přemlouvání ředitelky JL nakonec svolí, že je tam zaveze. Slib plní, ale než se Slejdi v prostorách hotelu Gustav Mahler pořádně rozkoukají a vezmou si něco z bohaté tabule, musí odjet. Po čtvrt hodině jsou Slejdi ve vleku Porkerta donuceni odjet. Na místě zůstává bohatý raut a osamocení lidé.

Odjíždíme do Rustikalu za nimi a nacházíme je u stolu s oříšky. Zdvořile prohlašují, že nemají hlad a přemýšlejí, kam si vyrazit. Nemají však odvoz, neboť Zahradník je stále na pohotovosti, a Porkert se k dalšímu vození nemá. Ochotně nabízíme svá auta, ale Slejdi se nakonec rozhodují zůstat. Dave Hill si jako první zatancuje s ředitelkou JL a pak odchází na pokoj, ostatní zůstávají. Telefonem organizujeme naložení části jídla z Mahlera a jeho dovezení do Rustikalu. Boucháme šampaňským a okusujeme z jednoho talíře ještě teplá uzená kolena.

Bavíme se o všem možném a čas plyne. "Jsme jako cirkus," říká Steve o cestování kapely, "stále kočujeme, navazujeme krátká a intenzivní přátelství na pár dnů a hodin a zase odjíždíme. Mnozí nás uctívají jako modly, ale my jsme normální lidé," říká a dokládá to svým chováním. Někteří odcházejí spát ve čtyři, jiní v šest ráno, Don se svou minerálkou nejde spát vůbec, Steve s čajem s mlékem a pár skleničkami šampaňského spí asi hodinu.

Místo jednoho tři lidé s obušky

Plánovaný odjezd je v devět. Nastává všeobecné focení každého s každým, přidává se personál hotelu. Dave Hill nám za vše zdvořile děkuje a loučí se. S Porketem ani jeho lidmi, kteří nám způsobili tolik nepřijemností, necítíme potřebu se ani pozdravit. U nich je to naprosto stejné. Loučíme se tedy se všemi Angličany i švédským manažerem, který Porkerta přece jen usměrnil. Jako manažera skupiny Slade a jediného partnera Pragokonzertu se ho ptáme, zda byl s naší přípravou spokojen. "Zcela," prohlásí a dodává, že nenašel na celé akci chybu, za chování Porkerta se omluvil, ačkoliv ani nemusel. Druhý den se telefonicky dovídáme, že v Praze koluje fáma, že Zahradníka napadli v Jihlavě tři lidé s obuškami! Nedivíme se tomu, neboť ještě na hotelu v Rustikalu se Porkert holedbá, že má dlouhé prsty a tohle Nikolajevovi nedaruje, když z pohotovosti přijíždí i Zahradník, slyším, jak se domlouvají, kterého "svého" doktora v Praze osloví. Podle našich informací je nyní Zahradník v Praze na neschopence. Pokud uplyne deset dnů, může se jednat o trestný čin a ne přestupek. Vyprovokovaný incident na konci koncertu lze chápat jako vyřizování si starých účtů z Prahy, které se uskutečnilo v Jihlavě. Přesto jsme spokojeni, dávný sen, slyšet a vidět Slejdy se nám a tisícům dalších vyplnil. Zkušenosti, které jsme získali, jsou obrovské a vyvážit se ničím nedají. Setkali jsme se jak s naprosto profesionální prací řady firem, tak i s lajdáctvím, arogantností a podrazy. Přesto můžeme říci, že firmy z Vysočiny, které jsme do celé akce začlenily, byly perfektní a pražským firmám se nejen vyrovnaly, ale dokonce je převýšily. Vděční jsme ale i všem zlým, arogantním a drzým lidem, protože jen díky jim nebudeme příště podobným chováním příliš překvapeni a dokážeme se na ně účinně připravit.

autor: Petr KLUKAN

Jihlavské listy 19. červen 2001 Stadion ovládl čistý rock n'roll

JIHLAVA (jv) Rockeři Dave Hill, Stewe Whalley, Dave Glover a Don Powell ohromili s svým výkonem jihlavské publikum. Na koncert Slade, pořádaný Jihlavskými listy, se v sobotu večer na Horácký stadion dostavil rock n'roll sedmdesátých let ve své nejčistší podobě. Když těsně před jednadvacátou hodinou nastoupil na pódium kytarista Steve Whaley a oznámil aplaudujícímu publiku, že by mu rád představil jednoho "malého hochu", tužil

asi jen málokdo z cca tří tisícovek diváků mimořádný rozměr zážitku, který nabídne Jihlavě historicky první koncert "západní" rockové kapely světového jména. S nástupem onoho "malého mužíka", lídra skupiny Dave Hilla, totiž dorazil na pódium rock jako názor na život. I bez laserových efektů, jen díky obrovskému nasazení, klukovské hravosti, nevídané komunikaci s davem, absolutní hráčské jistotě a charismatu nabídlo kvarteto britských rockových strýčků publiku šou a pozitivní hudební zážitek, jaký Vysočina zřejmě dosud nezažila. "Cítíte ten rock n' roll?!", vysílal Whalley už po pár prvních skladbách sugestivní dotazy nad hlavy nadšených příznivců. Odpovědí mu byl spontánní souzvuk celého stadionu, který "na place" koncert doslova protančil s rukama nad hlavou.

Sobotní večer odstartoval v roli předskokana svým hodinovým vystoupením jihlavský vyznavač gotického rocku Petr Štěpán. Se svým XIII. stoletím zvládl nevděčný úkol rozehrát publikum a odvedl za střídmeho použití živého ohně či stylových symbolů beraních hlav standardní výkon vygradovaný uvedením nezbytného hitu Karneval. Relativně jednoduché pojetí velkého koncertního pódia pak umožnilo rychlou přestavbu.

Slade nastoupili za obrovského ohlasu diváků. Skalní příznivci přicestovali za hudbou svého mládí i z okolních regionů a po koncertu nešetřili nadšenými reakcemi. Právě oni byli k vidění v kotli pod pódium, kde navíc koncert provázel i velmi dobře nastavený a kvalitní zvuk, který se na stadionu, který má jinak k ideálnímu akustickému prostředí skutečně velmi daleko, tentokrát lámal a ztrácel až na vzdálenějších bočních tribunách. Kdo chtěl v sobotu stoprocentní zážitek, musel ovšem nezbytně na plochu. Díky vyvýšeným blokům pódia bylo odtud dobře vidět i kostýmové kreace milovníka klobouků Dave Hilla. Ten nastoupil v lesklém oblečku a rudo stříbrné "batmanovské" pláštěnce. Během koncertu se však na těle a na hlavě křepčícího vysmátého mužíka s palcem vztyčeným na znamení absolutní pohody postupně střídaly bizarní kloboučnické a krejčovské experimenty v křiklavých barvách a v jeho rukou stejně laděné kytarové skvosty třeba s neonově modrým blikajícím hmatníkem. Komunikace s publikem byla zejména doménou skvělého kytaristy Steve Whalleye.

Naučené české výrazy "děkuji" a "mám vás rád" užíval jen střídme a kupodivu ani na vteřinu nezněly jako fráze, stejně jako jeho poklony půvabům české země. "Češi u nás mají pověst silného a hrdého národa a i tahle krajina je ohromně podobná naší domovině," nechal se ostatně kytarista slyšet už odpoledne před koncertem. Whalley navíc hrál a zpíval největší hity ve skvělé formě a publikum se přidávalo alespoň v refrénových pasážích. Kytaristé předváděli náročné party uprostřed šílených tanečků, doslova dováděli a honili se po pódium. Asi jen málokdo by v té chvíli věřil faktu, že tihle muzikanti před koncertem v šatně popíjejí stylově britský čaj s mlékem. Věrohodněji už zní Hillovo tvrzení, že jejich jediným předkoncertním rituálem je pobíhat a vyptávat se, jestli už náhodou nemají jít na plac. Hill sóloval za krkem a proháněl se nad hlavami diváků coby "jezdec" na ramenou kteréhosi technikáře. "Je to naprostej blázen," komentoval jeho výstřelky Whalley a ukazoval si na čelo. Euforie davu, jehož věkový průměr se pohyboval snad někde nad třicítkou, dosahovala vrcholu třeba u Far Far Away, předavkového My Oh My, Merry Xmas Everybody i mnoha dalších odpalovaček. Slade se vrátili po ovacích publika, aby zahráli tři předavkové skladby, poté se už publikum jejich návratu dožadovalo marně. Nálada koncertu se pak rozmělnila v tlumočení pocitů v

okolních hospůdkách a restauracích nikde ani sebemenší náznak agresivity. "Pozitivní energii nemůžete zničit, ta se dá jen transformovat měnit," tvrdil Steve Whalley před koncertem. Nejspíš věděl o čem mluví. Kdesi nad hlavami diváků totiž po koncertu zůstala viset neuvěřitelná dávka pozitivní energie. Mnozí možná až teď pochopili, co vlastně znamenala pro šedesátá či sedmdesátá léta volnost rock n' rollu.